Ч. 251 Середа 10 (22) падолиста 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Цїсар Вільгельм II. в Анґлії. — Анґлїйско-трансвальска війна.)

Ситуация доси не вияснена; певне лиш тілько, що зворот в ситуациї вже тепер мусить наступити. Заходить питане, чи то стане ся при помочи Чехів, чи без них. Коло польске і католицка партия народна доказали своєю поставою опозицийною супротив правительства ґр. Кляріого, що спосібні до жертв, аби удержати правицю та спинити молодоческу обструкцию. Отже тепер покаже ся, чи ті жертви не були злишні. Вчера появили ся пп.: Пальфі, Фукс, Швеґель і Штірґ у Цїсаря. На нинї покликано до бурґу пп.: Евґля, Ебенгоха, Прадого, Кайзера і Функого. Але і то не всї посли, які мають бути покликані до Монарха, аби дізнати ся о бажанях і намірах Корони. — Комітет виконуючий правицї відбув вчера кількагодинне засїдане, що мало довірочний характер. Борба, яка тепер веде ся між сторонництвами, має знамя чисто личних непорозумінь. Именно Чехи жадають за знесене язикових розпоряджень, щоби бодай шеф кабінету ґр. Клярі уступив, а жадають того помимо що знають, що коли би ґраф Клярі дійстно уступив, то на его місце мусїв би прийти також урядник. О покликаню бо парляментарного правительства не може бути тепер бесїди перед полагодженем буджетової провізориї. Отже колиб тепер ґр. Клярі подав ся до димісиї, то була би лиш лична зміна, а кабінет мав би й дальше чисто урядничий характер.

Цїсар приймав вчера на авдиенциях предсїдателя кабінетної ради ґр. Кляріого. Neue fr. Presse зазначує з посольских кругів вість, що Цїсар наміряє супротив провідників сторонництв парляменту зазначити рішучо, що Корона не може в теперішній хвили гадати о покликаню иншого кабінету, як лиш невтрального. Fremdenblatt пише, що ті авдиенциї суть продовженем акциї, розпочатої через покликане послів Яворского і Катрайна, і заявляє, що рівночасне покликане провідників всїх важнійших парляментарних ґруп дозваляє здогадати ся, що Цїсар бажає співучасти всїх сторонництв в виповнюваню важних задач законодатних, особливо-ж тих задач, що суть державною конечностию, стоять поза проґрамами кождої партиї, і длятого повинно ся їх оцїнювати цїлком независимо від полїтичного відношеня сторонництв до урядничого кабінету ґр. Кляріого.

Корабель „Гогенцоллерн" з нїмецкою парою цїсарскою прибув до Анґлії вчера рано, по чім цїсарска пара при відголосї сальв удала ся до Віндзору, куда прибула о годинї 2 по полудни. Гостий приймили на двірци князь Уельский і князї Кембрідж і Йорк. Серед окликів зібраних товп заїхав цїсарский повіз перед палату, де привитала внуків сама королева.

О війнї в Африцї маємо лиш дрібні вісти походячі з ріжних не все певних жерел. Бюро Райтера доносить з Естку́рт під датою 15 см.: Поїзд червоного хреста що нинї рано виїхав звідси аби забрати убитих і ранених, вернув вечером без осягненя цїли. Лїкар заявив, що не міг виконати свого припорученя, бо Бури заявили ему, що через те, що Жубер дуже далеко звідси, доперва завтра будуть могли дати відповідь. Друге донесене бюра Райтера з Есткурт під тою самою датою звучить: 23 вояків, що були в висланім для зрекоґноскованя околицї поїздї доси не вернули. Так само з половини компаниї фізилїєрів, що знаходила ся в тім поїздї, вернуло всего лиш 15 вояків. Льокомотиву значно попсовано, а армату, уміщену в третім ваґонї, трансвальска артилерия цїлком знищила. Приватна телеґрама з Есткурт доносить: Бури вирвали в однім місци шини, через що панцирний поїзд вилетїв з шин. Два вагони перевернули ся, а цїла залога вилетїла з ваґонів. Відтак зачали Бури стріляти. З великим трудом повело ся поставити перевернені ваґони і спасти ся бігством. З залоги поїзду мало хто вернув. В четвер рано виїхав другий панцирний поїзд в напрямі до Коленсо, аби забрати ранених і убитих, але вернув без них. Бури сказали тілько комісиї червоного хреста, що трех Анґлїйцїв убито, а девять ранено. Назвиск Бури не хотїли подати. Дня 10-ого с. м. панцирний поїзд взяв по дорозї післанця з Ледісмес, котрий розповів, що Бури бомбардують місто шістьма сорок-фунтовими арматами. Великі корабельні армати Анґлїйцїв не відповідають. Сей післанець каже, що в Ледісмес нїчого не знають про смерть Жубера. З Льоренцо доносять, що 14 с. м. через цїлий день тревала против міста дуже сильна кано-

1)

В серци горбатого.

(З польского — Естеї.)

Поганий, антипатичний був пан Валерий Маркуш.

Всї ненавидїли его і глузували з него, але нїколи в очи, бо боялись его — лише поза очима.

Поза очи не було такого прозвища, яким би его не прозвано, — очевидно, що всї прозвища були не конче гарні.

— Той Маркуш, то правдива потвора.

— Нїхто не бачив такого чудовища.

— Я напишу на него подане. — То мука з таким урядником. — Нїхто не дійде з ним до ладу.

— І сьвятий вискочив би із шкіри з тим бовваном.

— А его заскаржу. Треба его звідси викурити.

— Я вам кажу, що в тім его горбі сидить дїдько. — Его очи дуже лукаві.

Пан Валерий був горбатий, — погано горбатий. Люди кажуть, що вже в роду — він каже, що з припадку — мав упасти зі сходів, ще як був дитиною. То одно правда, що его горбаті плечі, здавалось, грозили кождому, хто просто держав ся, і не потребував окремого крою сурдута.

Худі, костисті, довгі руки з червоно-синими пальцями, — рамена піднесені в гору, немов би вічно гордили цїлим сьвітом, голова кінчаста, на ній коротке волосе, підчесане до гори, тверде. — Жінки говорили, що оно кольчасте і називали его „їжаком". Говорили так на вгад, — бо нїколи жіноча рука не діткнула того сторчачого чуба. Але жінки так неумолимі для бридкости.... ну, а мужчини також.

Голова Маркуша мала подобу стіжка а й цїле лице було подібне до трикутника.

Однако навіть потвори не зуміють бути совершенними в своїй бридотї, — бо як очи і уста, так і ніс горбія, були хороші, — здавало ся, що не належали до него. Немов би їх позичив у когось, що мав прості плечі і добре збудовану стать.

Однако в містї В. нїхто доси не відкрив тих хороших черт. — Чую п. Вильчака, місцевого учителя, як говорить з погордою:

— Що? — панї хиба жартують. — Та потвора має хороші черти? Не кпіть же собі з честних людий. І в ночи можна его налякати ся.

То само каже п. бурмістр, а звістна річ, що правда звичайно по сторонї бурмістрів.

Панї Ковальчик — а також і панї Космарек (еї муж есть послугачем в місцевій корінній торговли), так дуже відмавляють пану Валерию хороших очий і носа, що скорше признали би уроду чортови. — Очевидно треба увзглядни́ти місцеві понятя. — Жінки в містї В. не знають ще о тім, що нинї хороший пол виставляє собі чорта звичайно гарним і принадним.

Але в містї В. чорт ще по давному має як цап роги на голові — копита замість ніг, совячий дзюб замість носа, лисячі очи і кігтї.

Але що до краски его шкіри не можуть ся погодити женщини з В. — Панї Ковальчик держить ся старого ладу, що чорт взагалї чорний — мабуть тому, що в пеклї згорів на вуголь.

Панї Космарек доказує, що він зелений — бо таким бачила его ще в дитинячих лїтах в маґічній лїхтарни — а й доси ще та лїхтарня представляє его ще зеленим.

Хто малює маґічні лїхтарнї? Очевидно маляр!

Отже такі люди повинні знати як чорт виглядає.

Але панї Валюсяк есть рішучо иншого погляду. — Чорт есть червоний. І таки так — бо на нїм відбиває ся полумінь пекольного огню.

Панї Валюсяк розумна женщина і дійшла до тої гадки на підставі порівнаня.

— Коли я в осени варила повила — говорить она — а цїлий діл був в полумінї, то кажу вам, така жара ішла звідтам, а так пекло, що кажу, аж бухало. Я заєдно докладала дров, бо то з тими сливками чиста біда. Варити і варити, і скврчить і шипить і — годї. Але кажу так бухало — що дров пішло, Господи — що дров! То кажу — ой-ой-ой!!

— Ну і що? Оно може й бухати а чорт не потребує бути червоний.

— Як не червоний? Кажу червоний. —. Як я так стояла коло долу а й Каська Луцева також стояла, аж тут дивлю ся, она цїла червона. — Ніс червоний кажу — ну, червоний як фляненя. (Панї Валюсяк уживала лиш червоної фляненї).

нада. На другий день Бури знов зачали валити з всїх артат. Богато домів горить. Окрім того чути було страшний гук ручного оружия і експльозий. Вояк, що утїк з Ледісмес, оповідає, що військо наміряє з міста виховзнути ся. В тій цїли живність і багажи зладовано вже на вози.

Бури не покидаючи облоги Ледісмеса, наміряють здаеть ся унеможливити концентрацию нового корпуса в Естгурт, на полудне від Ледісмес. Вже від кількох днїв поодинокі відділи Бурів тягнуть в ту сторону. На північ і на полудне від того міста, поперериване зелїзничу комунікацию. Коли тіст тисячів помочи висланої ґенералом Булером не прийде сами днями до Естгурт, готові Бури окружити се місто і спинити похід анґлійских сил. В Естгурт має сконцентруватись 11.000 анґлійского війска. З західного театру війни доносять, що одна колюмна анґлійского війска відійшла на поміч до Кемберлї. На північній границі Трансвалю доносять о великій рухливости Бурів. Телеґрафічні дроти поперервзано. Патроль висланий анґлійским капітаном з форту Тулї, чув сильний гук далекої канонади. То був атак Бурів на табор одного анґлійского полковника. З людий не погиб нїхто, лише утїкли всї коні і мули. Инший відділ обскочили Бури, але він вернув по завзятій битві до Тулї, стративши лише одного офіцира і трех вояків. — Дурбан, де мають висїдати призвачені для Наталю анґлійскі війска, скріплено арматами воєнних кораблів. — Трансвальске правительство оголосило проклямацию, в котрій іменовано урядників для загальної цивільної і військової адміністративної служби, в занятих Трансвалем анґлійских териториях. Тим урядникам віддано охорону майна і житя мешканців згаданых територий. Зарядженє трансвальского правительства не відносить ся до горожан Анґлії. Проклямация має на цїли спинити рабунки, які на тій територии вже случали ся. Голяндский міністер заграничних справ заявив, що правительство готове при кождій нагоді інтервенїювати, в цїли здержаня полуднево-африканьской війни. Ті интенциї суть звістні обом державам але правительство поки-що уважає за невідповідну річ тепер вже говорити о пороблених, або наміреник кроках. — Бюро Райтера доносить, що до Льоренцо прибув член оранского парляменту. Говорять, що він їде до Капштаду, хоч не знати в якій місиї.

Новинки.

Львів дня 21-го падолиста 1899.

— **Мандати членів торговельних і промислових палат** наміряє продовжити правительство до кінця 1900 р., — а то длятого, що ще не готові нові ординациї виборчі для тих палат, а конечні з огляду на податкову реформу. Правительство внесло вже відповідний закон до ради державної.

— **З причини недуги редактора п. К. Кахникевича,** котрий нездужає вже від 13-го с. м і змушений лежати в постели, відповіди в „Переписці зі всїми і для всїх", а так само „Ради господарскі" в рубриці „Господарство" мусять бути відложені на пізнїйше. Перепрашаемо длятого всїх надіславших питаня, що будуть мусїли довший час чекати на відповідь. Рівно-ж звертаємо увагу, що й розпочатий фейлетон „Спадаючі зьвізди, метеори і комети" з тої самої причини не може бути зараз докінчений. Сам предмет однакож не стратить через то на своїй актуальности, тим більше, що подібне з'явище, яке відбуло ся в послїдних днях, ждє нас ще 27-го с. м. і повтаряє ся кілька разів до року.

— **Нова церков.** Дня 5-го с. м. посьвячено торжественно новозбудовану церков з твердого материялу в Слободі коло Тернополя.

— **Процес о фальшоване поживи** відбув ся сими днями в Тернополи. На лаві обжалованих засїли підприємцї млинів в Збаражи і Стегниківцях Бляйштайн, Перль, Шмірер, Айзенберґ і Френкель. Прокуратория обжалувала їх, що до жита і пшеницї додавали ріжні примішки шкідні для здоровля і випікали хлїб з нечистої муки. По переведеню розправи засуджено: Бляйштайна, Шмірера і Айзерберґа на кару по 300 зр., Френкля на 2 місяцї вязницї, а прочих на кару по 35 зр. Перля увільнено.

— **Засїдане виділу руского товариства педаґоґічного** відбуде ся в суботу дня 25-го падолиста о годинї 6-ій де звичайно.

— **Вісти з руского Товариства педаґоґічного.** Засїдане виділу руского Товариства педагоґічного у Львові відбуло ся 28. жовтня, під проводом заступника голови, проф. Ілария Огоновского. 1. Відповідно до зазиву ческих Товариств учительских, щоби на день 1 листопада вислати до Відня делеґата на з'їзд учителїв Австрії — ухвалено упросити Вп. п. посла Александра Барвіньского яко відпоручника Товариства. 2. Реферат філій обняв п. Кость Паньківский. 3. Ухвалено отворити безплатний курс руского язика з характером домашно-приватним для дївчат львівских шкіл народних і виділових. Учити підняли ся: п-а Огоновска і проф. др. Вол. Коцовский. 4. Ухвалено подяку для Товариств: „Просьвіта" і ім. Шевченка за даровані книжки для женьского інституту Тов. пед. 5. Упрошено проф. Білецкого, щоби подав дати про видаваня підручників для рускої жіночої школи виділової. 6. Ухвалено на дальші видатки на урядженє дївочого інституту виплатити ще 100 злр. 7. На внесене др. Пачовского ухвалено печатати на рік 1900 стїнний календар.

— **На кару смерти** засуджено в суботу в Перемишли селянина Стефана Романка з Тухлї за братоубийство. Помічник Стефана в тім убийстві і брат его Василь Романко званий Богачем засуджений на 7 лїт тяжкої вязницї. В сараву того убийства був вмішаний і третий брат Дмитра Романко, але его увільнено. Причиною братоубийства був спір о ґрунт.

— **Нещастна пригода.** Селянин Йосиф Бреляк з Кривчич під Львовом підкладаючи солому до січкарнї, віткнув праву руку так нещасливо під валець машини, що ніж відтяв ему всї пальцї. Нещастного відставлено до львівского шпиталя.

— **Зі страху перед карою** утїкла дня 29-го минувшого місяця з дому родичів 11-лїтна Естерка, дочка кравця Штарка, замешкалого у Львові при Вірменьскій улици. Тодї пущено поголоску що Естерку пірвано до якогось монастиря, щоби єї вихрестити, а ту поголоску найбільше розносили самі родичі. Хоч вість та видавала ся від самого початку неправдивою, полиция вволила волї родиз

— Ой-ой-ой, який червоний.

— А вжеж що червоний — коли у Каськи така урода.

— Отже не урода. — Кажу, як почне хилити ся під кітлем — а там скварчить і скварчить. — Кілько то муки з тими повилами кажу. Ой ой-ой! — Ну — як Каська від огня була цїла червона то й чорт також. Щож чорт лїпшого від Каськи. Га?

— Хто каже що лїпший?

— Каська лїпша кажу. Нїчого дївчина. Так вам кажу почервонїла, що страх. Ой-ой-ой! Кажу до неї:

— Каська, та ти така червона як фляненя.

— Або наві нї? — повідає она. — Іду я до бочки з водою і кажу, що така самісенька як Каська. — То й гадаю собі:

— Коли Каська червона від огню я червона то, кажу, і чорт червоний. А може нї?

— Певне що хиба так — відповіла панї Грицихa, що не належала до нїякої партиї а лиш цїкаво глядала де правда. Однако величезний заколот настав в єї голові, коли такі три ріжні гадки обили ся о єї уши. З тої причини мала навіть страшний привид у ночи. Душило єї щось таке як чорний, зелений і червоний чорт, а що цїла та розмова пішла від горбатого, то й він приснив ся бідній Грицисї і на другий день не хотїла іти на почту, хоч єї просив о то фірман пана нотаря, а навіть і грозив.

— Не піду — сказала — ще мене та гадина уурече.

Пан Валерий був почтовим урядником. Бюро в котрім пересиджував від 8-ої рано до 6-ої пополудни, не ріжнило ся на вид від всїх инших бюр. Поміст з дошок не конче пристаючих, немов би одна від другої втїкала, тут і там шпара, що сьвідчила о тім, як мати земля мусїла в замі морозити ноги своїм дотиком. Стеля, на котрій були слїди забав і борб мух і павуків. Два вікна — такі собі вікна звичайненькі, певне, аби нїхто крізь них не дивив ся. Нї на них цьвітів, нї над ними занавіси, а шиби кидають жовтаво-зелений відблеск на всї предмети і стараютъ ся навіть оноганити хороший сьвіт Божий тому, хто до них приступить.

Столик пана Валерия стояв зараз при входї і визначував ся незвичайною чистотою. Пилинки пороху нїхто би на нїм не добачив, було обите навіть сукном, а нїхто не догадавсь би на які штуки здобув ся горбатий, аби его виторгувати у пана начальника.

Не можна було на нїм побачити нї одної плямки з атраменту, папери красно поукладані сьвідчили, що пан Валерий любить симетрию. Мало сказати любить — він був єї почитателем, жив для неї, після неї укладав всї свої чинности.

Нїчого дивного, що тої его пристрасти не зрозумів звичайний загал. Такого пристрастного любованя і то любованя не в горівці, картах або взагалї в гулятицї, звичайно товпа не розуміє. Нїчого дивного! Нїякий розумний чоловік не признасть першеньства ладови перед гулятикою, хиба би недоставало ему пятої клепки.

О то іменно іде — цїле місто В. годило ся на то, що у пана Валерия не всї дома.

Пан аптикар присилає рекомандований лист своїм послугачем. — Пан Валерий відбирає его і починає уважно оглядати. Послугач, т. зв. мудрий Йосиф аж потерпає при тих оглядинах.

— Ого — гадає собі — вже біда чогось шукає, певне не возьме листу, а ти лїтай другий раз, дри чоботи, а ще й від пана аптикаря щось дістане ся.

Так в глубинї душі міркує і его правда.

— Нечетка адреса, не приймаю — промовив горбий і подаючи Йосифови лист, схилив ся над якоюсь грубою книгою і навіть не поглянув в сторону нещастного аптикарского післанця.

— То най пан допишуть — промовив Йосиф. — Але горбатий не підніс голови.

— Я не віднесу листу; пан будуть гнївати ся.

Але що то дармо говорити. Скорше відповів би стіл як пан Валерий.

Йосиф закляв і пішов. В дверех стрітив ся з панею Ковальчиковою, сторожихою у панї професорової — тою самою, що представляла собі чорта чорним.

— Ой лїпше верніть ся Ковальчиково; біда не хоче говорити — такий лихий аж страх.

— А щож то? Бою ся чи що? Ох, дурний Йосиф.

І війла відважно на вид, але в пій серце било ся — бо бояла ся, аби єї горбатий не урік.

— Прошу пана, ось пачка від панї професорової для Стаха. То щось треба заплатити.

— Давайте.

І знов оглядає.

— Не написано від кого.

— Від панї професорової.

— Віднесїть.

— Господи! Щож пан з нїчого не вдоволений.

Але горбатий вже не слухає — пише і пише в грубій книжці.

— Моглиби пан написати, не відпала би рука. Та пан знають паню Вильчакову.

Глухе мовчане відповідає їй — чути лиш скрипіт пера на папері, а горб здіймає ся глумливо, немов би насьмівав ся з панї Ковальчиковоі, хоч мала рівні плечі.

— Що пан глухі?

Пан Валерий мовчить.

— А щоби ти справдї оглух.... — і панї Ковальчикова тріснула дверми аж стїни затрясли ся.

Пан Валерий лиш злобно усьміхнув ся, а его серце радувало ся, що комусь докучив.

О, бо так само як мешканцї міста В. ненавидїли горбатого так і він їх ненавидів. — Нераз говорив до себе:

— Пождїть зьвірі — віддячу я вам.

чів і почала шукати за Естеркою по монастирях, але надармо. Малої дівчини не найдено. Доперва оногди найшов её сам батько в Сягнівці під Львовом у тамошної коршмарки. Історию тринедільної вандрівки оповідала дівчинка сама. Дня 29 мин. місяця післали её родичі по кашу, котрої мала купити за 10 кр. З купна вертала дівчина до дому, коли нараз её хтось трунув і каша посипала ся по земли. Естерка, боячись кари родичів, постановила не вернути до дому, лише піти на службу. Стрінула её якась селянка з Оброшина і забрала з собою. У случайної своєї протекторки забавила Естерка лише кілька днів, бо не мала що їсти. Естерка перенесла ся до коршми в Оброшині, де забавила днів десять, опісля до молочаря, а від него на Сигнівку, де её найшов отець. Нелїтного утікача забрав батько з собою до дому.

— **Намірене самоубийство.** В понедїлок рано пострілив ся під замковою горою у Львові 27-лїтний авскультант судовий Нестор С. Куля застрягла в голові. Тяжко раненого відставлено до шпиталю. Причиною того наміреного самоубийства була невилїчима недуга.

— **Торговельник дївчат з Галичини.** В Будапешті увязнено в сих днях Бара, торговельника дївчат з Галичини. Увязнено его в хвили, коли мав від'їхати з набором 25 дївчат до Константинополя. Бар, що мешкав постійно в Константинополи, вивозив там річно кількасот дївчат і продавав їх в Ґалятї по 300 до 1500 марок, як до краси. Ті дївчата наймав він яко покоївки або касиєрки з високою платнею, але аж за границею бачили они, куди і пощо їх вивезено. Бар мав численних агентів, жінок і мужчин, а що найважнїйше, мав ціле бюро, над дверми котрого видвїла напись: „Бар, експортер на Схід".

— **Відозва.** Велике нещастє постигло наше бідне село Олексичі (коло Стрия) дня 30 м. м. Огонь знищив цїлковито 10 господарств зі збіжем, сїном і всїми запасами до житя і наробив шкоди на 14.000 зр. При зближаючій ся зимі блукає 50 осіб без хлїба і даху. Підписаний просить милосерних і жертволюбивих о поміч для тих нещасливих погорільців. З десять погорільців ледво двох було обезпечених в „Дністрі" на 600 зр., котру то суму ретельно і як найскорше виплатило се товариство, — а решта з родинами чекає Божого милосердия і помочи ближних. Тож прошу тих, котрі відчувають нещастє і гірку недолю бідних хлїборобів, щоби ласкаво присилали хоч би й найменший даток на руки підписаного, за що Бог Їх сторицею нагородить. — За комітет *Петро Яцишин*, парох в Олексичах, п. Gelsendorf.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Австро угорско-швайцарский звязок зелїзничий. З днем 1 грудня 1899 входить в житє додаток І до тарифи часть IV зшиток 4.

Всхідно - північно - західний австрийский звязок зелїзничий. З днем 1 грудня 1899 увійде в житє додаток II до части II зшитки 5 тарифи. (Тарифа виїмкова для перевозу цукру).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 21 падолиста. Австрийска депутация квотова відбула вчера вечером засїданє. Як Fremdenblatt доносить висказано з угорскої сторони бажанє, аби розпочати на ново.

Льондон 21 падолиста. Доносять з Льоренцо, що 10.000 Бурів дожидає приходу анґлїйскої армії під проводом ґен. Буллера.

Пітермаріцбурґ 21 падолиста. Ґенерал Жубер машерує против ґен. Буллєта. Надіють ся битви між Есткурт і Колензо. Імовірно та битва рішить о цїлій війнї.

Льондон 21 падолиста. Оранські Бури займили в Капляндиї міста Джемтовн і Борґерсдорп. Бури ідуть на укріплений анґлїйский табор під Кінставн.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 30/9.
	3·20	„ Зимноводи від 7/5 до 10/9.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·50	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від 1/10 до 30/4 1900 включно
	8·35	„ „ „ 1/5 „ 31/5 і від 16/9 до 30/9.
	9·11	„ „ „ 1/6 „ 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/8 до 10/9.
	8·30	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Зьвірі, то були всї ті, що не мали горба, а як хотів віддячити і чим — сам не дуже знав. Чув лиш, що колиб міг свій горб розмножити на кільканайцять тисяч горбів, колиб міг заосмотрити ними всїх тих „зьвірів", а сам як би міг стати простим перед ними, то за таку хвилю віддав би свою частину щасливої вічности.

О вічности не дуже він роздумував. Він лиш жрив. Але ненавидів людий, сьвіта, пана начальника, не міг стерпіти своїх товаришів — не любив навіть дерев і цьвітів і сонця і луки на весну; а як коли его очи з вдоволенем задержали ся на цьвітах або озері в часі заходу сонця, то відвертав їх скоро з погордою і з жалем в души.

Та ненависть росла у него з кождим днем; — перевіс её навіть на німі сотворіня.

Коли стрітив кулявого пса, а пес не вспів зійти ему з дороги, то копнув его.

Раз попав ся ему молодий воробець ще без піря — видко випав з гнїзда. Горбатий вхопив воробця, здавив в руцї і кинув у воду. Коли раз корова увійшла до его городця, то так её збив, так обложив колом, що небога трохи не погибла. Бо пан Валерий мав огородець, мешкав за містом і мав власний домок, радше хату, а довкола неї чверть морґа ґрунту; — але там нїколи нїчого не росло, бо він мав свій уряд то й не мав часу управляти — а не було нїкого, що хотів би піти на службу до горбатого.

Однако і він мав свої розкоші, а то коли стрітив кулявого, або слїпого.

— Не я сам — гадав собі — не я сам.

В тій розкоши звучала ще одна гадка: Тїшило его, що декуди попаде ся такий самий калїка як він.

Крім тої розкоши мав ще й другу — робити на злість всїм людем, що мали рівні плечі.

Коли такий Йосиф або Ковальчикова сердили ся і гавьбили, то ему аж серце росло, а коли міг до чого причепити ся і відослати лист два рази до дому, то вже признавав перед собою, що бувають на сьвітї добрі хвилї.

Не лиш ненависть попихала его до того, що глядав зачіпки в той спосіб. Его піддержувала в тім найбільше пристрасть до рівности, до симетриї. Найприкрійші хвилї его уряду були тодї, коли мусів відобрати лист криво заадресований. Мав тодї такі покуси до побореня, що налоговий пяниця не більше боре ся з собою, коли відсуває чарку з горівкою.

Пристрасть шептала ему: Не приймай; скажи що почта не відбирає листів криво заадресованих. — Але розум доказував: Неправда! Треба приймати. Стратиш уряд.

А втрата уряду була для пана Валерия найбільшим пострахом. Не лише тому, що знав, що его хата не дасть ему їсти, але й тому, що тодї скінчили би ся часи солодкої мести над простими плечима. Нераз думав, чи міг би докучати людям в якийсь инший безпосередний спосіб. Нї! добре розумів, що его ненависть була би тодї безсильною.

Так отже приймав криво адресовані листи, часом навіть з правописними похибками. Але що діяло ся тодї в его серци. Яка борба між пристрастию а розумом. Якийсь час привлащував собі за великі права. Не міг стерпіти марки приліпленої то тут то там.

— Марка зле приліплена — говорив своїм сухим уриваним голосом.

— А де её приліпити?

— З гори на право.

— То нехай нинї так іде, бо шкода марки.

— Нї, не можна.

З тою маркою, в горі на право мало собі не напитав клопоту. За тиждень не приймив яких двайцять листів за зле приліплену марку. Однако дізнав ся о тім пан начальник, бо раз і другий і третій пожалувано ся перед ним. На сей раз скінчило ся на упімненю. Пан Валерий не переступив від того часу дозволених границь для дошкуленя людям.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівско
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОҐРАФІЇ

цїлком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту. Цїна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.**, в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**
Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень
Пасаж Гавсмана ч. 9,
принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).